

[פרק ג ע"א] היה רבי מאיר אומר מנין שאפילו עובדין שבמען אמרו שורה על נים, שנאמר (תהלים טח) "במקהלו ברכו אלהים ה' מ מקור ישראל".

עין איה

ליישראל על הים, כי שם לא חצינו בקשרין מעשים, "זענבר בים צורה"⁶, "וירמו על ים בים סוף"⁷, ובכל זאת ראו יד ד' הגודלה⁸, בפועל פועל ע"מם להפליא, בין במצבם החמרי להצלם מיד שונים ולראות נקומות מרדפייהם, בין במצבם הרוחני שרמה נפשם לשיר שירות קדוש, וכל הקהל באחד' לבשה אותם רוח ד' ללבת באורה נשגב בשאייה נפשם לצור יוצרם אלהי ישראל. הנה לא פעולה כאן לא תכונה הינוך ולא מעשה ולימוד כ"א החתיות הטבעית המצוינות של נשותן של ישראל. והנה הילד כבר מתחפע והוא מראה עינו מהיכוכן, ומתיקף ביצתו לאoir העולם מתחלה הפעולה, כין שמתבקצת בהמשך הזמן בעולות ניכרות מתחלה היא מתחלה הרגשתו את העולם החיצוני. אמן עובדים שבמען אמרן, להם אינה נמצאת כ"א ההגשה התכוונית המכוסה רק מפני שם ממקור ישראל. ועל הים נחרור וזה הכח הצפן שהתרגשו הנפשות לשירה מפני שהם ממקור ישראל. ורק יתרון זה, שראו בעיניהם מהו ערכו, פעל עליהם לומר שירות, וזה היכרן כבר הוא נמצא צפונם גם בעוברים שבמען אמרן. וארכות כחו הנפש נפלאות מהה, עד שההחרגות הפנימית שאינה ערכוה מסיבות חיצונית, כמו שהיא נמצאת במדה גדולה באנשים גדולים, כבר בהכרה נמצאת בהכנה ואופן מוגעת גם בהיות האורם במצבו העובי. א"כ הכת הנשגב של על הגודלים מצד מצבם המקורי חל ג"כ כפי שיעורם גם על העומרים, וההרגשה הטבעית הזאת נשגבת היא לעולם, וזה מיחודה למקהלו שבתם יתקבזו יחד בעלי-מדוע וזריקידעת, ובמה איפוא ישתו רגשותיהם להודות לד' אלהי ישראל, רק מצד הסגולה הפנימית שמרוממת את נש כלם בהכרה ה;zת, שמרוממת את הנפש לשירה נפלאה בכנון ד'. והנה מתחלה ההרגשה שבאה לישראל מהם יש להם סגולה נפלאה מצד מקור מוחצבתם⁹, נתגלתה ברכו אלהים, ד' ממקור ישראל".

להזכיר והזכיר לא רק בחור מוחצת ומפנקת את חוש היפוי של האדם, כי"א משמרו מניוול האפשרי לבא ע"י שלמות ידיים של השגחה על ההנאה הביתית. ומסמרוטוי, הבגדים הקורעים שמבודין את לובשיין מצד עצם, עוד יוסיפו בו ביהו היגיעול מתסונ' בהם בטבעם, בעזוב האדם הנקיות וסידור היופי שא"י אפשר להבנות כ"א ע"י אשה צופיה הליכות ביתה¹⁰. ובחוות האדם אוכד את רגשו להיפוי יכול לבא עד הדיויטה התחתונה של ביזוי וגיעול, עד שוגם הווד המוסר והדרת החכמה ונעם כל נשגב בדעת וידאת ד' לא יקחו לבטו כראין, ע"כ ראוי לחשב את המצוינות שבנשיטים לעיקרית בהנאה הכללית, ולא לעשotta רק טפילה. ובאשר יש פנים גם לדבר זה באופן מצוין¹¹, נכתב למטרה זו החזון הזה, במכtab אלקים חרות על לוח¹² המתמודר הקירוש.

מה. כי ר"מ אומר, מנין שאפי' עובדין שבמען אמרו שירות על הים, שנאמר "במקהלו ברכו אלהים, ד' ממקור ישראל". יראת ד' ואהבתו הקשורה לבן של ישראל עם ד' אלה¹, בניו מכמה סיבות קדושות, מהן קבלת התורה, וההנאה בתורת ד' המשיבת נפש². פועלות החינוך פועלות לדומם את הנפש בטהרת הרגשה באהבת ד' אלקינו ישראל. אמן בלבד מכל פועל של חינוך מעשי, פועלות הקדושה הטבעית מצד עצמה, בשום האדם על לבו שהוא ממקור ישראל, וע"כ הוא ראוי להיות חווות ד' מעוזו³, שם חלקו להיות מבני הגוי הגדל הזה אשר לו אליהם קרוביים אליו⁴. ועל זה א"ץ שוט כח יוצא אל הפועל, שוגם זולת מעשים והדרפה ג"כ כבר נמצאת הקדושה המקורית הטבעית הזאת, שמרוממת את הנפש לשירה נפלאה בכנון ד'. והנה מתחלה ההרגשה שבאה לישראל מהם יש להם סגולה נפלאה מצד מקור מוחצבתם⁵, נתגלתה

4. משל לא, כו. 5. עין ש"ע או"ח סי' קפג, סע' ד, ובמ"ב שם ס"ק יט, ושער הציון ס"ק יט. 6. עפ"י שמות לב, טז. מה. 1. יחזקאל לו, ב. 2. עפ"י תהילים יט, ח. 3. עפ"י נחמיה ח, ג. 4. דברים ד, ג. 5. עפ"י ישעה נא, א. 6. זכריה י, יא. ועין סנהדרין קג, ב. 7. תהילים קו, ג. ועין פסחים קיה, ב. 8. עפ"י שמות יד, לא. 9. עין טוטה ל, ב ורשי" שם, ד"ה כסופר.